

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဒဿမအကြိမ်

အခန်း ၁

ခြေတံရှည်အိမ်မြင့်ကြီး၏ ဘေးပြတင်းမှ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ခြံဝင်း အတွင်းဘက် သစ်ပင်ရိပ်ကြီး တစ်ခုအောက်တွင် သူတို့ သုံးယောက်ကို မြင်ရလေသည်။ ။

သုံးယောက်သောအနက် တစ်ယောက်မှာ အသက်ခုနစ်နှစ်မျှ ခန့်မှန်းရသော မိန်းကလေးဖြစ်၍ သူ၏ စင်ကြယ် ဝင်းဝါသော အသား အရေနှင့် ကြည့်လေလေ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာကလေးမှာ နောင် တစ်နေ့ ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ ကမ္ဘာ၌ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဟု ခေါင်းခေါက်အရွေးခံရမည့် အသွင်ကို ဆောင်လေသည်။ ။

ထိုထက် လက်ယာဘက်မေးဖျားတွင် မည်းနက်ထင်ရှားသော မှဲ့က လေးတစ်လုံးသည် သူ၏ အလှကလေးကို ဝိုင်းကူအားပေးနေသည် ထင် ရ၏။

ကျန်နှစ်ယောက်ကား အဆိုပါ မိန်းကလေးထက် သုံးလေးနှစ်မျှ ကြီး ပုံရသော ယောက်ျားလေးများ ဖြစ်ရာ သူတို့ ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တော်တော် ရင်းနှီးချစ်ခင်ပုံရ၍ မကြာခဏ တွေ့ဆုံ နေကြသော ကစားဖော် ကစားဖက်များ ဖြစ်ဟန်တူလေ၏။

ထိုနေရာကား သာယာဝတီနယ် အိမ်ခြေနှစ်ရာခန့်ရှိ ရွာ၏ အစွန်ဘက် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ ခြေတံရှည် အိမ်မြင့်ကြီး၏ ဘေးပြတင်းမှ

ငုံကြည့်နေသော အသက် ၄၀ကျော်ခန့်ရှိ ဧည့်သည် နှင့် တူသည့် လူကြီး တစ်ယောက်သည် နံဘေးမှ သက်တူရွယ်တူ လူကြီးဘက်လှည့်၍ ...

"ကိုင်း... ကိုဖြိုးတင့်၊ ကျုပ်တို့ ဒီလအတွင်း ရန်ကုန်ပြောင်းမယ်ဆို တာ လွယ်ပါရဲ့ ၊ ကျုပ်သမီးကတော့ ခင်ဗျားသားနဲ့ ဟိုသူငယ်ကို အ တော်ခင်ပုံရတယ်။ ခင်ဗျားသားကလည်း တော်တော်ခင်တာပဲ။ ခွဲဖို့ ခက် မနေဘူးလားဗျာ"

အိမ်ရှင် ကိုဖြိုးတင့်သည် အောက်သို့ ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်နေလေ၏။ ထို့နောက် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကြပြီး ...

"ကဲ ... ကိုဘိုးထင်၊ ဒါတွေ့နေလို့ အပိုပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ မှာ လုပ်ရေးကို င်ရေးတွေ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် နောင်ကြီးပြီးလာတဲ့ တစ်နေ့ သူတို့ ချင်း နေရာကျသွားဖို့ အရေးကြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတင်းအဓမ္မ တော့ မဖြစ်စေရဘူး။ လူကြီးလုပ်သူက လမ်းကြောင်းပေးရမယ်၊ ကျုပ် တို့ ကတိသာ ကိုဘိုးထင် လေးစားပါနော်"

"စိတ်ချ ကိုဖြိုးတင့်"

ထို့နောက် လူကြီးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြလေ၏။ သူတို့ ၏ မျက်နှာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အလွန်အရေးကြီးမည် ဆိုလျှင်လည်း ဆိုနိုင်၏။

ခဏ၌ အိမ်အောက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံကြားရသဖြင့် လူကြီးနှစ် ယောက်လုံး ထင်ကြည့်ကြစဉ် မိန်းကလေး၏ လျင်မြန်သော လက်တစ် ဖက်သည် သူငယ်တစ်ယောက်၏ လက်ဝဲဘက်ပါးကို တအား ပြေးကပ် လိုက်လေ၏။ အရိုက်ခံရသော သူငယ်သည် အရိုက်ခံရသော ပါးကို လ က်ဝါးနှင့် အုပ်ရင်း မိန်းကလေးအား ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေရာ မာလကာ သီး ကိုင်ထားသော တခြားသူငယ်တစ်ယောက်သည် နှစ်ယောက်လုံး

အား အကဲခတ်နေလေ၏။

"တွေ့သလား ကိုဘိုးထင် ... ခင်ဗျားသမီးက ကျုပ်သားကို ပါးရိုက်လိုက်တယ်"

"အေးဗျာ ... ချီးမွမ်းမိကာ ရှိသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကောင်မလေးကို ဆုံးမဦးမှ " ကိုဘိုးထင်သည် သမီးကို လှမ်းခေါ်မည် ဥပြုသဖြင့် ...

"နေပေ့စီ ... နေပေ့စီ၊ မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် ဒီလိုလက်မြန်သူမှ သူတစ်ပါး မစော်ကားဝံ့တာပေါ့၊ ကြိုက်တယ် ... ကြိုက်တယ်။ ကျုပ်သားကိုလည်း ကြည့်ဦး ... ခံမယ်မထင်နဲ့ "

ပြောရင်းဆိုရင်းမှာ ပင် သူငယ်သည် ပါးပေါ်မှ လက်ကိုဖြုတ်လျက် ချာခနဲ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး သစ်ကိုင်းကျိုးတစ်ခုကို ပြေးဆွဲလေ၏။ တစ်ဟု န်တည်း သွန်ဝင်မည် ပြုမှ ကိုဖြိုးတင့်က "ဟေ့ကောင် ... လာခဲ့ဦး" ဟု ဟန့်ခေါ် ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူငယ်သည် သစ်ကိုင်းကျိုးကြီး ပစ်ချ တက် လာလေ၏။

"မင်း ဒီနေ့မနက် ဘုရားရှိခိုးပြီးပလား"

"ဧည့်သည် တွေ လာလို့ မေ့နေတယ်"

"သွား ... ကျယ်ကျယ် ရှိခိုးချည်'

"ငါ့မှာ တာဝန်တွေ များ စွာရှိသည် ။ ကုန်းပေါ်မှာ သေသေ၊ ရေထဲမှာ သေသေ၊ လေထဲမှာ ကြေကြေ၊ အထွတ်အထိပ်တွင် ငါနေမည် ။ လာမည့် ဘေး ပြေး၍ မရှောင် တွေ့အောင်ငါသွားမည်။ အိမ်သည် ကိုဧည့်သည် မစော်ကားရ။ ရန်သူကို လက်စားချေလော့ ... အာမဘန္တေ"

ကိုဘိုးထင်သည် ထူးဆန်းသော သူငယ်၏ ဘုရားရှိခိုးကို အံ့ဩစွာ နားထောင်နေလေ၏။ ကိုဖြိုးတင့်က ...

"ကြားသလား ကိုဘိုးထင်၊ သူ့မှာ ငယ်သေးလို့ နားမလည်ရှာဘူး။ အယူအကောက် လွဲနေတယ်။ ခင်ဗျားစိတ်မရှိနဲ့ ။ သူကအိမ်သည် ၊ ခင်ဗျာသမီးက ဧည့်သည် ဆိုတော့ ..."

ကိုဖြိုးတင့်သည် ဆက်မပြောတော့ဘဲ အနီးသို့ထ၍ လာရပ်သော သားဘက်လှည့်ကြည့်ကာ ...

"မင်းဒေါသရှေ့ထားဖို့ နေရာ မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကောင်မလေးကို ဒီအထိလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ"

"မာလကာသီးတစ်လုံး ကြွေကျလို့ လုကြတာ ကျွန်တော်ရတယ်၊ ကျွန်တော်တစ်ကိုက်သာ စားရသေးတယ်။ နင်တော်တော့ဆိုပြီး ကျွန်တော်လက်ထဲက လုပြီး ဟိုကောင်ကို ပေးလိုက်တယ်"

"အင်း ... အင်း ... မင်းတစ်ကိုက်စားပြီး တော်ရောပေါ့"

"ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရမလဲလို့ အနားကပ်သွားတော့ ကျွန်တော့်ပါးကို လှမ်းရိုက်တယ်"

"သူတို့ က ဧည့်သည် ပဲကွယ်"

"လူပါးဝတဲ့ ဧည့်သည် ပဲ၊ အိမ်သည် ကို စော်ကားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အိမ်သည် ကို ဧည့်သည် မစော်ကားရဘူးလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား"

သူငယ်သည် မကျေမချမ်းနှင့် တခြားပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်ငုံ့ကြည့်နေတော့ရာ ကိုဖြိုးတင့်က ...

"ကျုပ်သားဟာ အရင်က လူကြောက်ကလေးပေါ့။ လက်ဖျားနဲ့ တို့တာနဲ့ ငိုချင်နေတယ်။ အခု ဒီကြောက်မွေးတွေ အကုန် ကျုပ်ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ပြီးတော့ ... ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ လူချင်းတွေ့ရင် ... ခြေကိုင်ချင်နေတယ်။ မကိုင်နဲ့ ၊ ပခုံးဖက်ပါလို့ ကျုပ်သားကို အမြဲသွန်သ

င်နေတယ်။ မတော်တဆ ထိခိုက်နာကျင်သွားလို့ ငိုမယ်ကြံရင်လည်း ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မချော့ဘူး။ ကျုပ်ချော့တဲ့ နည်းတွေ ... သူတော့နားရည်ဝခဲ့ရပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ လည်း ကျုပ်ဆုံးမပုံ ကြားကောင်း ကြားဖူးလိမ့်မယ်"

မကြာမီ ကိုဘိုးထင်သည် အိမ်ပေါ်မှ နှုတ်ဆက်ဆင်းသက်ပြီး သမီးကို လက်ဆွဲ ထွက်ခွာသွားလေသည် ။

ဤသေးငယ်သော အခြင်းအရာကလေးကား ... သစ်လွင်လတ်ဆတ်သော အကြောင်းထူး မဟုတ်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ် မြန်မာပြည် ဒိုင်အာခီ အုပ်ချုပ်ရေး လက်ထက် ကြီးကျယ်သော ဆရာစံသူပုန်၏ ရှေ့မှ သုံးနှစ်မျှ စောစွာ အပြေးအလွှား အိုဟောင်းဆွေးမြည့် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဖြစ်လေသတည်း။

အခန်း ၂

တက္ကစီတစ်စီးသည် ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကြီးဘေးမှ ကွေ့တက်လျက် ချာချီလမ်းသို့ ခပ်လေးလေး ချိုးဝင် လာလေသည်။ ။ ညနေ ၄နာရီ ကျော်ခန့် ဖြစ်၍ လည်း အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်သူများ ဖြင့် တော်တော်စည်ကားနေသော အချိန် ဖြစ်၏။

အသက်အစိတ်ထက် ကျော်မည်ဆိုလျှင်လည်း အများ ဆုံးတစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ထက် ပိုလွန်ပုံမရသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည် တက္ကစီပေါ် ဝဲယာလမ်းနှစ်ဖက်ကို ကြည့်ရင်း ပါ လာလေ၏။

ဘိုကေမှာ သေသေသပ်သပ်မရှိ။ မနက်မပြောင် အနီရောင် ခပ်ကျကျ နူးညံ့သော ဆံပင်သည် လေတိုးသဖြင့် တည်ကြည်သော မျက်နှာ၏ အစိတ်အပိုင်း၊ ခုံညားသော နဖူးပေါ်တွင် ပျော်မြူးလွင့်ဖြာ ကြည့်ပျော်စရာ ဖြစ်နေ၏။

ထိုခဏ၌ ဂျော်ဂျက်ထဘီ အဝါသွေး ခရမ်းပွင့်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် "ရွှေဝါ ရွှေဝါ"ဟု လှမ်းအော်ရင်း ထမီစွန်တောင်ဆွဲနှင့် ဟိုမှာဘက်မှ သည် မှာ ဘက်သို့ ပြေး လာလေ၏။

မိန်းမပျိုကလေး၏ ရှေ့မှာ မူ အဖြူခံ အဝါပြောက်နှင့် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်သည် သခင်ကို သရော်သည့် အလား၊ ချစ်စဖွယ် ပြေး၍ သွားရာ လေးလေးမှန်မှန် မောင်းလာသော မော်တော်ကားဘီး အောက်

သို့ ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် "အမယ်လေး ... သေပါပြီ"ဟု မိန်းမ ပျိုသည် ခြေစုံရပ်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြား၊ ကားပေါ်မှ ယောက်ျားပျိုက လှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် ဒရိုင်ဘာလုပ်သူ၏ လျင်မြန်သော ဘရိတ်အုပ်ချက်ကြောင့် ကြောင်ကလေး အသက်မှာ ပိုးစိုးပက်စက် မဖြစ်ခဲ့ချေ။

မိန်းမပျိုသည် ကားအနီးသို့ ရောက် လာပြီး ဆက်လက်မပြေးတော့သော ရွှေဝါခေါ် ကြောင်ကလေးကို ဖြူစင်သော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အသာပွေ့ဖက် မချီပြီး ကားပေါ်မှ ယောက်ျားပျိုကို ကြည့်လိုက်၏။

"ကံကောင်းတယ်၊ ကျုပ်မြင်လိုက်ပေလို့ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မအသက်ဆိုရင်တောင် ခုလောက် စိုးရိမ်မိမယ် မဟုတ်ပါဘူး"

မိန်းမပျိုသည် ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ပြော၏။ ယောက်ျားပျိုကား နားထောင်ဟန်မရှိ။ ဝဲယာနှစ်ဖက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကားတံခါးဖွင့်ကာ မိန်းမပျိုအနီးသို့ လျှောက်လာလျက် လက်တစ်ဝါးခန့် ဟောင်းနွမ်းသော စက္ကူခေါက်ကလေးကို ဖြန့်ကြည့်ပြီးနောက် ...

"ဒီအနီးအနားမှာ ဦးဘိုးထင်ဆိုတာ မရှိဘူးလား ... သာယာဝတီနယ်ကပဲ၊ စားနိုင်သောက်နိုင်တဲ့ အထဲကလို့ ဆိုတယ်"

"ဪ ... ရှိပါတယ်၊ ဟောဟိုဝင်းထဲက နှစ်ထပ်အိမ်ဟာပေါ့၊ ဘာကိစ္စများ ပါလိမ့်"

"တွေ့ချင်လို့ ပါပဲ"

ယောက်ျားပျိုသည် ကားပေါ်ပြန်တက်အံ့ဟု ကားတံခါးဘက် လှည့်ပြီးနောက် မတက်ဖြစ်ဘဲ ထူးခြားသော အမူအရာဖြင့် မိန်းမပျိုဘ

က် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လေ၏။ သို့ကြည့်သော မျက်လုံးသည် လည်း
စူးစူးရဲရဲ ရှိလှ၏။

ခြေနှစ်လှမ်းဖြင့် ရောက်လာသော သူ၏ အရပ်အမောင်းသည် ပုပြ
တ်နုဖတ်သော မိန်းမပျိုကို စီးမိုးလိုက်သကဲ့သို့ရှိရာ မိန်းမပျိုက မျက်လုံး
ကလေး ကြောင်ကြောင်နှင့် ယောင်တောင်တောင် ပြန်မော်ကြည့်၍
မကြာမီပင် ယောက်ျားပျို၏ လျင်မြန်သော လက်တစ်ဖက်သည်
မိန်းမပျို၏ တင်းရင်းသော ပါးတစ်ဖက်ပေါ် ဖတ်ခနဲ ရောက် လာလေ၏
။

မိန်းမပျိုမှာ ဒိတ်ခနဲ တုန်၍ သွားသည် ။ သူ့လက်ဒဏ်ချက်မှာ အခံခ
က်အောင် မနာလှ။ သို့သော် မည်သည့် အဖြစ်ကို ခံစားလိုက်ရသည် ဟု
သတိမရနိုင်ဘဲ ထူးခြားသော ယောက်ျားပျို တစ်ကိုယ်လုံးကိုသာ ပြူးသ
လောက်ကျယ်၍ ကျယ်သလောက် ဝိုင်းလည်သော မျက်လုံးဖြင့် အစအ
ဆုံးကြည့်ရင်း ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကိုင်ထားမိစဉ် လေး
ယောက်စီး မောရစ်ကားငယ်ကလေး တစ်စီးသည် တက္ကစီဘေးတွင် ဗြ
န်းခနဲ ထိုးရပ်လေ၏။

"မြင်မြင် ... ဘာဖြစ်သလဲ"

မန္တလေးလုံချည် အဖြူကွက်၊ ဘလေဇာအနက်နှင့် ယောက်ျားပျို တ
စ်ယောက်သည် ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသော ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ
ဆင်း လိုက်လေ၏။ သူ၏ ငါးပေသုံးလက်မ အရပ်ကလေးဖြင့် ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်း ယောက်ျားပျိုရှေ့တွင် သွားရပ်လိုက်ပြီး ...

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခုလို လုပ်
လိုက်တာလဲ၊ ခင်ဗျား ဇော်ကားလှချည်လား"ဟု မေးသော်လည်း ယော
ကျားပျိုသည် မေးလာသူအား တစ်စုံတစ်ရာ မဖြေကြားဘဲ ကားတံခါးဖွ

င့် တက်ထိုင်လိုက်၏။

ကားအောက်မှ လူသည် ဘလေဇာဖုံးနေသော ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် ကားအနီးသို့ ကပ်သွားပြန်လျက် ...

"ခင်ဗျား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ရောက်ကျူးလွန်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းချုပ်လိမ့်မယ်၊ မေးတာကို ဖြေပါ"

"ကျုပ်သတိလစ်သွားလို့ ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားမကျေနပ်ရင် ဟိုအိမ်ကို လိုက်လာတာပေါ့"ယောက်ျားပျိုသည် ကြောက်လန့်ဟန်မရှိ။ မခံပြီးပြီးလျက် ဒရိုင်ဘာကို အမိန့်ပေး ထွက်ခွာသွားရာ ယောက်ျားပျိုရော၊ မိန်းမပျိုပါ ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း ထိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြင်မြင် ... ဒီလူ ဘယ်ကလူလဲ"

"မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ ဒီနေရာတွေ့လို့ ဖေဖေနာမည်ကို မေးတယ်။ ကျွန်မညွှန်ပြလို့ ကားပေါ်တက်မယ် လုပ်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ပါးရိုက်သွားတယ်။ ကိုမြဒင် မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား"

"ရူးများ နေရောသလား မြင်မြင်ရယ်"ဟု ပြောကာ ကိုမြဒင်နှင့် မြင်မြင်သည် ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး မနီးမဝေး ခြံတွင်းတစ်ခုသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

ထိုအခါကား ... အာကာသကောင်းကင် တစ်ခုလုံး မိုးသားတိမ်လိပ်မရှိ။ သို့သော် ကမ္ဘာမြေကြီးကို စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့များ မင်းမူလွှမ်းခြုံထားသော ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလဆန်းစ ဖြစ်၏။

မြန်မာပြည်အဖို့ ကား ကမ္ဘာ၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်မျှော်၍ နေ

လေသည် ။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် "ဂျပန်ပုံးသည် ကြောက်စရာမရှိ၊ အုတ်ဖတ်ပင် မကွာချင်"ဟု နယ်လှည့်ဟောသူကဟော၊ ပြောသူပြော၍ "ဂျပန်တွင် ဓာတ်ဆီမလုံလောက်၊ ဂျပန်သည် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်ကို ယခုတိုင် ရန်မစဝံ့သေး"ဟူ၍ လည်း စာရွက်စာတမ်း ကမ်းလှမ်းဝေငှ၍ ကောင်းတုန်းအခါ ဖြစ်၏။

မြန်မာပြည်ကို သူလျှို့များ ရောင်းစားမည် စိုးရိမ်သဖြင့် နိုင်ငံနှင့် အဝန်း အထူးစုံထောက်များ ခန့်အပ်ထားရာ ထိုအထဲတွင် ကိုမြဒင်လည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည် ။

ကိုမြဒင်နှင့် မြင်မြင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မတော်စပ်၊ ဇာတိချက်ကြွေ တစ်ရပ်တည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်ခဲ့ရာမှ ရန်ကုန်တွင် လာရောက်တွေ့ဆုံနေကြသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ ဖြစ်ကြဟန်တူ၏။

မြင်မြင်မှာ ကား မိခင်မရှိ။ အဖအုပ်၍ ကြီးလာရသော သမီးလေး ဖြစ်ရုံမက လွတ်လပ်သော အပျိုမကလေးလည်း ဖြစ်၏။ ကိုမြဒင်မှာလည်း တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ လူပျိုဘဝနှင့် ပင် ဖြစ်ရာ ပုလိပ်စုံထောက်အဖွဲ့များ ယောက်ယက်ခတ်နေသော အချိန်တွင် မြင်မြင်၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို လာရောက် စုံထောက်နေရသော အချိန်က များ ၏။

ဖခင်ဦးဘိုးထင်ကား သူတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟန့်တားခဲ့ချေ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝင်ထွက်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလိုက သွားလာခွင့် ပြုထား၏။

ထမင်းကို အတူတူစားခဲ့ဖူး၏။ ကားတစ်စီးဖြင့် အတူတူ လည်ပတ်ခဲ့ဖူး၏။ ကိုမြဒင်သည် လာနေကျ အချိန်တွင် လာရမှ ကျေနပ်၏။ ကိုမြဒင် ပေါ်မလာလျှင် မြင်မြင်သည် မျှော်ရှာ၏။ နှစ်ပါးစုံလျှင် စကားကုန်ပြောကြ၏။ "ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ရိုးရိုးခင်တာပါ"ဟု

ဆိုငြားအံ့။ နားရှိ၍ သာ ကြားရလိမ့်မည်။ အဆိုးမကြံ တကယ့်အရိုးခံ
ဟုတ်,မဟုတ်ကို သူတို့ နှစ်ဦးအပြင် မည်သူမျှ မသိနိုင်။
